

A person wearing a light blue, textured robe is shown from the chest down, holding a small, white, fluffy lamb. The person's hands are visible, gently cradling the lamb. The background is a soft-focus landscape of rolling green hills and mountains under a hazy sky. The overall mood is peaceful and serene.

Fred

Gennem
Kristi rig

Fred gennem Kristi rige

*Da vil herredømmet, magten og storheden over alle riger under himlen blive givet til den Højstes hellige folk. Hans rige vil vare evigt, og alle herskere vil tjene og adlyde ham. **Daniel 7:27***

Historiens sider er befængt med krigens blod. Stridigheder mellem nationer er næsten altid blevet afgjort på slagmarken. Seere og vismænd har forestillet sig en dag, hvor denne hensynsløse og meningsløse praksis ville blive standset, og jordens folk ville indføre en fornuftig og retfærdig måde at leve sammen på. Bibelens profeter, der skrev under inspiration fra Guds Hellige Ånd, forudsagde en sådan tid og forklarede, at den ville indtræde gennem oprettelsen af en verdensregering eller et verdensherredømme, der vil påtvinge alle nationers folk retfærdige og retmæssige love, hvis overholdelse vil sikre universel og varig fred.

I Bibelens profetier om denne kommende tid med fred under en verdensregering gives der forsikring om, at den guddommelige plan ikke vil slå fejl, fordi det lovede rige skal være en bogstavelig og magtfuld regering, perfekt organiseret og stærkt rustet til at udføre alle de funktioner, der er tildelt den i profetierne. Det er Kristi rige; og Kristi rige, afslører Bibelen, er en ægte regering. Om dette rige og Kristus, dets øverste

hersker, forudsagde profeten: »Hans regering og fred skal vokse uden ende.« Esajas 9:6,7

Den kommende verdensregering, som vil være Kristi rige, er et af de fremtrædende temaer i Bibelen. Profeterne i Det Gamle Testamente forudsagde og beskrev med begejstring dette guddommeligt drevne herredømme. En af de første henvisninger til det kom fra Jakob, der på sit dødsleje profeterede: »Juda er en løveunge; fra byttet, min søn, er du steget op; han bøjede sig ned, han krøb sammen som en løve og som en gammel løve; hvem vil vække ham? Scepteret skal ikke vige fra Juda, ej heller herskerstaven fra hans fødder, før Shiloh kommer; og til ham skal folkene samles.» 1. Mosebog 49:9,10

Denne profeti blev fremsat, mens Jakob og hans familie var i Egypten. I Egypten var en krøbet løve på det tidspunkt det kongelige symbol på herskermagt og retten til at regere. Så profetien, der skildrer Juda som en "krøbet løve", var en billedlig måde at sige, at fra denne kongelige stamme i Israel ville den komme, som Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud havde lovet, "Afkomet", der ville være Messias og Konge. Til denne kommende Kongelige tildelte Jakob profetisk titlen "Shiloh", der betyder "den fredelige". Hans profeti om, at "folkenes samling" ville være til Shiloh, betød ganske enkelt, at denne hersker, der skulle udsendes af Jehova, som Fredsfyrsten ville bringe fred til nationerne.

Esajas forudsagde denne store Konges fødsel og endelige ophøjelse til hersker og sagde: „Et barn er født for os, en søn er givet os; og regeringen vil være

på hans skulder; og hans navn vil blive kaldt Vidunderlig, Rådgiver, Den Mægtige Gud, Den Evige Fader, Fredsfyrsten.“ (Esajas 9:6). Senere i sin profeti omtalte Esajas denne kommende hersker over jorden som Jehovas „arm“ og forudsagde, at denne „hellige arm“ ville blive blottet for alle nationernes øjne, og at „alle jordens ender“ ville se „Guds frelse“. Esajas 52:10

Om det messianske riges universalitet skrev David: „Alle jordens ender vil huske og vende sig til Herren, og alle nationernes slægter vil tilbede foran dig. For riget tilhører Herren (Jehova), og han er hersker blandt nationerne.“ (Salme 22:27,28). David skrev også om Jehovas rige: „Alle dine værker vil prise dig, Herre, og dine hellige vil velsigne dig. De vil tale om dit riges herlighed og omtale din magt for at gøre menneskenes børn bekendt med hans mægtige gerninger og hans riges herlige majestæt. Dit rige er et evigt rige, og din herredømme varer i alle generationer.“ Salme 145:10-13

Daniel skrev i en profeti om herskerne over de forskellige dele af det gamle Romerske Rige, som de var etableret i Europa før Første Verdenskrig: »I disse kongers dage vil himlens Gud oprette et rige, som aldrig skal gå til grunde; og dette rige skal ikke overlades til et andet folk, men det skal knuse og tilintetgøre alle disse riger, og det skal bestå for evigt.« Daniel 2:44

I Det Nye Testamente

Vi har kun citeret nogle få af de mange løfter, der er nedskrevet i Det Gamle Testamente vedrørende riget

eller regeringen, som på Guds bestemte tid skal herske over verden. Det Nye Testamente fortsætter med det samme betryggende tema om riget. Englen, der forkyndte Jesu fødsel, sagde til hyrderne: »Frygt ikke ... for i dag er der født jer en Frelser i Davids by, som er Kristus Herren.« Pludselig sang en skare af himmelske hærskarer: »Ære være Gud i det højeste, og på jorden fred, god vilje mod mennesker.« (Lukas 2:10,11,14). Englen sagde også, at denne meddelelse om Kristi fødsel, den lovede Messias, var en god nyhed, som i sidste ende ville nå »alle mennesker«.

Henvisningerne i Det Nye Testamente til Messias, Kongen og det rige, der skal oprettes af ham, er ikke udelukkende af profetisk karakter, for de identificerer begyndelsen på opfyldelsen af Det Gamle Testaments forudsigelser. Mens Det Gamle Testamente for eksempel forudsagde, at Kongen ville komme, meddelte englen hyrderne, at han nu var født. Dette første udtryk for Guds gode vilje over for mennesker, i opfyldelse af hans løfter, var nu en realitet.

Johannes Døberen, den sidste af profeterne, talte også om den opfyldte profeti. Han sagde: »Omvend jer, for himlens rige er kommet nær.« (Mattæus 3:2). Profeten Daniel havde profeteret, at himlens Gud ville oprette et rige. Der skal være en konge i et rige, og nu var den kongelige majestæt, som himlens Gud havde lovet, fremtrådt i Jesu Kristi person.

Jesus prædikede: »Omvend jer, for himlens rige er nær.« (Mattæus 4:17). En mere bogstavelig oversættelse af denne tekst antyder, ligesom

Johannes Døberen havde forkyndt, at Kongen i det rige, som himlens Gud havde lovet, var kommet og var »nær« eller midt blandt Israels folk. Da Jesus sendte sine disciple ud i tjenesten, var hans opgave til dem: »Når I går, skal I forkynde og sige: Himmelriget er nær.« Mattæus 10:7

Israels nation kendte til Guds løfter om riget. Dette gjaldt især nationens religiøse ledere, farisæerne og andre. De vidste, at mange betragtede Jesus som den lovede konge, der skulle regere i dette rige, og de spurgte ham: »Hvornår skal Guds rige komme?« Jesus svarede: »Guds rige kommer ikke med iøjnefaldende tegn (marginaloversættelsen lyder: 'med ydre tegn'). Man vil heller ikke sige: Se, her er det! eller: Se, der er det! For se, Guds rige er inden i jer (marginal: 'blandt jer').« Lukas 17:20,21

Farisæerne havde ringe eller ingen tro på, at Jesus var sendt til verden af Israels Gud for at oprette det messianske rige. De kunne ikke forestille sig, at nogen kunne udføre en sådan opgave uden støtte fra en stor hær, hvormed han kunne erobre det romerske imperium og befri Israels nation fra dens trældom under kejseren. Jesus fornemmede, hvad der foregik i deres sind, og derfor forklarede han, at det rige i, hvor han ville være konge, ikke ville blive oprettet på denne måde. Det ville ikke komme, sagde han, med en ydre fremvisning af pragt og herlighed, som verden var vant til at se hos en erobrende hersker.

Da Jesus vidste, at farisæerne tvivlede på, at han var Jehovas lovede konge, forklarede han yderligere, ifølge en korrekt oversættelse af den græske tekst, at

himlens kongelige majestæt var blandt dem, hvilket naturligvis henviste til ham selv. Dette var en dristig påstand at kaste i hovedet på disse hykleriske religiøse ledere, men det var et godt vidnesbyrd for dem, selvom kun få, hvis overhovedet nogen, troede på det.

En dårlig oversættelse af denne tekst har ført til stor forvirring om, hvad himmelriget egentlig er. Som det står i en oversættelse, siger den: „Himmelriget er inden i jer.“ De, der ikke tror på Guds løfter om at oprette en bogstavelig, verdensomspændende regering på jorden, som vil bringe fred og glæde til menneskeheden, har grebet fat i denne fejltolkede tekst for at forsøge at bevise, at Bibelens vidnesbyrd om Guds rige blot henviser til en sund, gudfrygtig tilstand i hjerte og sind, som opnås af individer, der underkaster sig indflydelsen fra Jesu moralske og etiske lære, såsom den, der findes i hans bjergprædiken. Den forudsagte »udbredelse« af Kristi rige, siger de, kommer til udtryk i det stigende antal af dem, der således underkaster sig Kristus og søger at adlyde hans bud.

Det urimelige i dette synspunkt bliver straks tydeligt, når vi tager i betragtning, at den omtalte udtalelse fra blev fremsat over for farisæerne, mænd som Jesus mere end én gang havde kaldt hyklere, hvidkalkede grave og djævelens børn. Hvordan kunne Guds rige være i sådanne menneskers hjerter? Men når vi indser, som allerede nævnt, at det, Jesus egentlig sagde, var, at Kongen i det forudsagte rige, som himlens Gud havde lovet, befandt sig midt blandt

farisæerne, bliver tanken klar og i overensstemmelse med Skriftens generelle vidnesbyrd om emnet.

Tilsyneladende er det svært for vores begrænsede sind, faldne og ufuldkomne som de er, at udøve tro på tanken om, at Skaberens nogensinde vil gøre noget specifikt for sine menneskelige skabninger. Denne manglende tro hos det påståede Guds folk har manifesteret sig gennem alle tider. De har forestillet sig, at Guds løfter ville blive opfyldt gennem menneskelige bestræbelser; at løfterne blot indebar, at Gud ville sætte sit godkendelsesstempel på det, som hans menneskelige tjenere opfattede som rigtigt, og som de i deres iver bestræbte sig på at udføre.

Da Jesus blev dræbt af sine fjender, og århundreder gik uden tegn på, at han havde oprettet et synligt og bogstaveligt rige, selvom han var opstået fra de døde, var det let og naturligt at konkludere, at Bibelens løfter om riget blot henviste til det, som Jesu tilhængere kunne opnå. Der opstod vildledende forestillinger på grund af denne mangel på tro og forståelse. Den store masse af bekenkende kristne forenede sig til sidst med de verdslige regeringer og kaldte deres uhellige forening for kristenheden eller Kristi rige. Millioner af andre, især i denne tidsalders senere år, har, som nævnt, taget ideen til sig, at Kristi rige blot er en retfærdig indflydelse eller en hellig impuls i de kristne troendes hjerter.

Ikke af denne verden

Da Jesus blev ført for Pilatus af sine fjender, var den anklage, de rettede mod ham, at han hævdede at være

en konge. En sådan påstand, hvis den var sand, ville gøre ham skyldig i forræderi mod det romerske imperium. Jesus erkendte, at han var kommet til verden for at være konge, men forklarede: »Mit rige er ikke af denne verden (græsk: »kosmos«, samfundsorden): hvis mit rige var af denne verden, ville mine tjenere kæmpe, for at jeg ikke skulle overgives til jøderne; men nu er mit rige ikke herfra.« Johannes 18:36,37

Jesu udtalelse om, at hans rige ikke var af denne verden, og at hans tjenere ellers ville kæmpe, lægger en guddommelig fordømmelse på alle militære operationer, der fremmes og gennemføres i Kristi navn og hævder at have til formål at fremme hans riges interesser. Ifølge denne handlingsregel, som Jesus gav udtryk for, har alle de såkaldte hellige krige gennem århundrederne slet ikke været hellige, men uhellige og uden Guds godkendelse.

Desuden betyder Jesu forklaring om, at hans rige ikke var af denne verden, at det menneskelige begreb om civilisation kaldet "kristenheden", der betyder Kristi rige, har været en misvisende betegnelse og i virkeligheden en forfalskning af det virkelige Kristi rige. Derfor har alle de forskellige filosofier, som listigt har anvendt Bibelens løfter om riget på den ene eller den anden af de vildledende menneskelige bestræbelser på at skabe en bedre verden, været i uoverensstemmelse med og i strid med den guddommelige plan for opfyldelsen af Guds løfter.

Der har ikke været nogen gyldig grund til, at oprigtige og ærbødige bibelstuderende skulle have hengivet sig

til disse menneskelige filosofier eller ladet sig vildlede af dem, for Jesus gjorde det klart, at ingen skulle forvente, at hans rige ville blive oprettet i denne tidsalder. Kun få dage før Jesus fortalte Pilatus, at hans rige ikke var af denne verden, fortalte han sine disciple en lignelse, der havde til formål at lære dem den samme vigtige sandhed. Lignelsen handlede om en vis adelsmand (som symboliserede Jesus), der rejste til et fjernt land for at modtage et rige og vende tilbage. Indledningen til lignelsen forklarer, at den blev fortalt af Jesus, fordi hans disciple troede, at hans rige skulle opstå med det samme. Lukas 19:11,12

Disciplenes håb

Jesu disciple troede fuldt og fast på, at han var Messias, den store Konge, som var forudsagt af profeterne i Det Gamle Testamente. De troede, at han var kommet for at oprette det lovede rige, den "regering", som ville udvide sin indflydelsessfære, indtil den omfattede hele jorden og bragte fred og lykke til hele menneskeheden. De havde ret i denne tro. Men de forventede, at Jesus straks ville oprette dette vidunderlige og magtfulde styre. I dette tog de fejl, som lignelsen om den »visse adelsmand« afslørede.

Dette forkerte synspunkt fra Jesu disciple var ganske undskyldeligt, for han havde fået dem til at tro, at de ville få en fremtrædende rolle ved hans side i hans rige, og i deres begrænsede opfattelse af Guds plan indebar dette, at Kristi rige nødvendigvis måtte oprettes inden for deres levetid. Hvordan kunne de ellers, som de resonerede, håbe på at dele

regeringsmagten i riget med Jesus? Hvordan kunne Jesu løfte ellers opfyldes: »Frygt ikke, I lille hjord; for det er jeres Faders velbehag at give jer riget«? Lukas 12:32

Apostlene var meget optaget af udsigten til at være forbundet med Jesus i regeringsførelsen af hans rige og havde mange diskussioner om det indbyrdes. Jakob og Johannes var særligt ivrige efter at sikre sig privilegerede positioner i riget og fik deres mor til at spørge Jesus, om den ene af dem måtte sidde til hans højre og den anden til hans venstre i hans rige. Jesus sagde ikke, at de ikke kunne og ikke ville være sammen med ham i hans rige, for han havde givet dem grund til at tro, at de ville være det. Han gjorde blot opmærksom på den høje pris, de ville skulle betale for at være sammen med ham. Han spurgte: »Er I i stand til at drikke af den kalk, som jeg skal drikke af, og at blive døbt med den dåb, som jeg bliver døbt med?« Deres svar var: »Det er vi i stand til.« Mattæus 20:20-22

Jesus svarede Jakob og Johannes og sagde: »I skal sandelig drikke af min kalk og døbes med den dåb, som jeg døbes med; men at sidde på min højre hånd og på min venstre, det er ikke min sag at give, men det vil blive givet dem, for hvem det er forberedt af min Fader.« (Mattæus 20:23). Selvom Jesus altså ikke lovede disse to elskede apostle en bestemt stilling i sit rige, idet han forklarede, at han ikke havde myndighed til at foretage sådanne udnævnelser, bekræftede han dog deres forståelse af, at de ville dele herskabet over riget med ham, hvis de beviste deres værdighed ved

at drikke af hans »bæger« og blive døbt med hans »dåb«.

Selvom de bekræftede, at de var ”i stand til” eller villige til at opfylde disse krav, er det tvivlsomt, om de på det tidspunkt forstod, hvad det indebar at drikke af Jesu ”bæger” og blive døbt med hans ”dåb”. Som det senere blev afsløret i Det Nye Testamente, opfordrede Jesus sine disciple til at lide og dø sammen med ham. Havde de forstået dette, ville de have vidst, at de under ingen omstændigheder kunne være sammen med Jesus i hans riges herlighed, før de var oprejst fra de døde, og de vidste, at dette ikke ville ske før slutningen af den efterfølgende tidsalder. Johannes 11:24; Mattæus 13:39

Jesu „bæger“ var et bæger af lidelse og død, og han drak det trofast til den bitre bund. Hans „dåb“ var en dåb til døden, hvor hans nedsænkning i vand af Johannes Døberen blot var et symbol. Paulus skrev: „Ved I ikke, at vi alle, som er døbt til Jesus Kristus, er døbt til hans død?“ (Romerne 6:3). Intet er tydeligere i Bibelen end det faktum, at Jesu disciple i denne tidsalder opfordres til at følge i hans fodspor af selvopofrelse, selv til døden. Forbundet med disse betingelser for at være disciple er løfterne om, at de, der viser sig trofaste over for dem, vil regere med ham i hans rige.

Paulus skrev: »Dette er et troværdigt ord: For hvis vi dør med ham, skal vi også leve med ham; hvis vi lider, skal vi også regere med ham.« (2. Timoteus 2:11-12). Og igen: »Men hvis vi er børn, er vi også arvinger – Guds arvinger og medarvinger med Kristus, hvis vi da

deler hans lidelser, for at vi også kan få del i hans herlighed." (Romerne 8:17). Efter sin opstandelse sagde Jesus: "Den, der sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone, ligesom jeg også har sejret og er sat ned med min Fader på hans trone." (Åbenbaringen 3:21). Jesus sagde også: "Vær trofast indtil døden, så vil jeg give dig livets krone." (Åbenbaringen 2:10). Og så er der det vidunderlige løfte til disse trofaste, at de vil opstå fra døden i den "første opstandelse" for at "leve og regere med Kristus i tusind år." Åbenbaringen 20:4,6

Født af Ånden

I Johannes 3:1-13 fortælles der om Nikodemus, en af Israels ledere, og om hans besøg hos Jesus om natten for at lære mere om hans lære. Jesus forklarede Nikodemus, at man måtte blive født på ny for at komme ind i Guds rige. Dette forekom Nikodemus meget mærkeligt, og han spurgte, hvordan det kunne være. Det var ikke en naturlig fødsel, Jesus henviste til, men en fødsel af Ånden. Han forklarede denne leder i Israel, at de, der er født af Ånden, er som vinden; det vil sige kraftfulde, men alligevel usynlige.

Nikodemus forstod naturligvis ikke fuldt ud, hvad Jesus mente, men i lyset af de efterfølgende lære fra Jesus og apostlene kan vi nu tydeligt se, at de, der deler herskabet over riget med ham, først må gennemgå en forandring af naturen, ligesom han gjorde. Jesus gav sit kød, sin menneskelighed, for verdens liv. (Johannes 6:51). Det var dette offer af hans menneskeliv, der skaffede forløsning for menneskeheden og vil sikre

alle en mulighed for at genvinde livet i Kristi riges tid. (Hebræerne 2:9; 1 Timoteus 2:3-6). Og efter at være blevet dræbt i kødet, blev Jesus oprejst fra de døde som et herligt guddommeligt væsen, med al magt givet ham i himlen og på jorden. Hebræerne 1:1-4; Mattæus 28:18

De, der lider og dør med Jesus og i opstandelsen ophøjes til at leve og regere med ham, vil også opleve en forvandling af deres natur fra menneskelig til guddommelig. Peter skrev, at »os er givet overordentlig store og dyrebare løfter«, »for at vi ved disse kan blive delagtige i den guddommelige natur«. (2. Petersbrev 1:4). Peter skrev også om de kristne, at den himmelske Fader har »født os på ny til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde til en arv, der er uforgængelig, ubesmittet og uforgængelig, og som er gemt i himlen for jer (marginalnote: for os).» 1. Petersbrev 1:3,4

Løfter som disse, der, når de misforstås, har ført til den fejlagtige tro, at alle, der er frelst gennem Jesus Kristus, vil tilbringe evigheden i himlen. Men dette er slet ikke tanken. Disse himmelske løfter gælder kun dem, der følger i Jesu fodspor; dem, der fornægter sig selv og tager deres kors op og følger ham ind i en offerdød. (Mattæus 16:24). De opfordres ikke til at ofre sig for at opnå frelse, men for at vise sig værdige til at leve og regere med Kristus i det herlige løftes rige: det rige, der skal skabe fred på jorden og give sundhed, glæde og evigt liv til alle, der adlyder dets retfærdige love.

Denne ophøjelse til himmelsk herlighed er, hvad Jesus mente med at være "født af Ånden" (Johannes 3:5,6). Mens enhver sand tilhænger af Mesteren i dette liv er avlet til dette himmelske håb, er det først ved opstandelsen, at den åndelige fødsel finder sted. Dette er i overensstemmelse med Jesu forklaring om, at de, der er født af Ånden, ligesom vinden er usynlige for menneskelige øjne og magtfulde. Sammen med Jesus vil denne klasse, der er kaldet fra verden og har vist sig trofast i den nuværende tidsalder, udgøre den åndelige fase af det messianske rige. I lignelsen om hveden og ukrudtet taler Jesus om disse som "rigets børn" og forklarer, at de "vil stråle som solen i deres Faders rige". Mattæus 13:25-30, 36-43

Rigets "nøgler"

Opfordringen til at følge i Jesu fodspor og dermed kvalificere sig til at blive medarbejdere i hans rige udbredes gennem evangeliet: den gode nyhed om forløsning gennem Jesus og den mulighed for liv, der vil nå ud til folket gennem hans riges organer. Jesus forklarede, at kun ved at fornægte sig selv kunne man blive hans discipel. (Mattæus 16:24). Men den smalle vej med ofre blev faktisk først åbnet ved pinse, hvilket var efter Jesu død og opstandelse.

Jesus havde lovet Peter, at han ville give ham »nøglerne« til himmelriget; derfor var det Peter, der på pinsedagen forkyndte det glade budskab og officielt åbnede døren ind til riget. (Mattæus 16:19). Dette skete på vegne af de jødiske troende. Senere var det også Peter, der først forkyndte rigets evangelium for

hedningerne. Dette skete i hjemmet hos Cornelius, den første hedning, der blev omvendt. Peter brugte således rigets nøgler.

Dette betød ikke, at himmelriget blev oprettet på pinsedagen, som mange fejlagtigt tror. Det betyder blot, at udvælgelsen af dem, der skal regere sammen med Jesus i himmelriget, begyndte der. Nøglerne til himmelriget, som Peter brugte, var nøgler til muligheden for at regere i himmelriget som medarbejdere med Kristus. Vejen til denne høje stilling i himmelriget er vanskelig. Paulus sagde, at det er gennem "mange trængsler", at nogen kan komme ind i himmelriget. Apostlenes Gerninger 14:22

De, der er kaldet af Gud til denne ophøjede stilling i riget, er som regel ikke de store, de mægtige eller de adelige i denne verden, selvom der ikke er nogen diskrimination mod disse. Det er blot, at i deres nuværende stillinger med ære og autoritet synes betingelserne for den "smalle vej" at være for kostbare. Jakob skrev: "Har Gud ikke udvalgt de fattige i denne verden, som er rige på tro, og gjort dem til arvinger til riget, som han har lovet dem, der elsker ham?" (Jakob 2:5). Men uanset om man er rig eller fattig, lille eller stor efter denne verdens målestok, lærte Jesus, at alle må blive som "små børn" – ydmyge, uskyldige og barnlige – for at komme ind i riget. "For sådanne," sagde han, "er himmelriget." (Mattæus 18:3; Markus 10:14,15). Jesus sagde ikke her, at riget ville bestå af spædbørn.

Johannes Døberen

Jesus sagde: »Blandt dem, der er født af kvinder, er der ikke opstået en større end Johannes Døberen; dog er den mindste i himmelriget større end han.« (Mattæus 11:11). Hvis det at komme ind i himmelriget, som den traditionelle teologi lærer, var et middel til at undslippe helvedesilden, hvor mærkelig ville denne udtalelse fra Jesus da være. Men tak Gud for en bedre forståelse af riget end denne. Her, som i så mange andre tilfælde, bruger Jesus udtrykket »himlens rige« til at betegne den åndelige eller himmelske fase af det herlige løftes styre, som til sidst skal regere over og velsigne alle nationer; og Johannes Døberen vil ikke have del i den himmelske fase af riget.

”Loven og profeterne var indtil Johannes,” sagde Jesus, ”siden da forkyndes Guds rige.” (Lukas 16:16). I forbindelse med loven, der blev givet på Sinai-bjerget, og de belønninger, der blev tilbudt for lydighed mod den, havde Herren sagt til Israels folk: ”Hvis I virkelig vil adlyde min røst og holde min pagt, ... skal I være for mig et præsterige og et helligt folk.” (2. Mosebog 19:5,6). Nationen som helhed kvalificerede sig ikke til denne lovede stilling som et præsteskab. Men profeterne og andre trofaste, som enkeltpersoner, kvalificerede sig. De gamle patriarker var, selv om de ikke var under den skrevne lov, trofaste mod de forskrifter, den forkyndte, og Gud vil indfri sit løfte til dem.

Alle disse ”gamle helte” tjente Gud trofast, fordi de havde tro på løfterne om det messianske rige. Gud

holdt ikke et himmelsk håb foran dem. Deres forventning var at blive genoprejst til liv som mennesker på jorden. Paulus opregner mange af dem i det 11. kapitel af Hebræerbrevet og fortæller om deres lidelser for retfærdighedens skyld, og forklarer, at de udholdt og døde i troen på, at de ville få en "bedre opstandelse". (Hebræerbrevet 11:35,39-40). Den bedre opstandelse vil være til menneskelig fuldkommenhed og til en stilling som lærere og ledere blandt folket.

Jesus sagde til folket i sin tid: "Der vil være gråd og tænders gnidsel, når I ser Abraham, Isak og Jakob og alle profeterne (herunder Johannes Døberen, den sidste af profeterne) i Guds rige, og I selv bliver kastet ud. Og de vil komme fra øst og fra vest og fra nord og fra syd og sætte sig til bords i Guds rige." Matthæus' beretning siger, at de vil sætte sig til bords med "Abraham, Isak og Jakob." Matthæus identificerer også dem, der bliver "kastet ud", som "rigets børn." Lukas 13:28,29; Matthæus 8:11,12

"Rigets børn", dem, der ved trofasthed over for loven kunne have kvalificeret sig til at være et "præsterige", vil, når de opstår fra de døde, blive meget skuffede, når de opdager, at de ikke indtager denne ærede stilling. Deres skuffelse beskrives med udtrykket "gråd og tænders gnidsel". Men Jesus forklarer, hvem der vil indtage denne stilling. Det vil være de gamle helte, »Abraham, Isak og Jakob og alle profeterne«. Folket vil gå til dem i den forstand, at de anerkender dem som repræsentanter for det messianske rige, som da vil have kontrol over jordens anliggender.

Disse vil altså udgøre den jordiske fase af Kristi rige. I Salme 45:16 fortælles vi, at de vil blive gjort til »fyrster over hele jorden«. Selvom Johannes Døberen ikke vil være sammen med Jesus i den himmelske fase af riget, vil han være en af disse jordiske »fyrster«, der vil repræsentere de himmelske herskere, Kristus, og dem, der trofast led og døde ved at følge i hans fodspor af selvopofrelse.

Således vil de organisatoriske rammer for Kristi rige være fuldstændige. Dets medarbejdere, både i den himmelske og den jordiske fase, vil på forhånd være blevet prøvet og uddannet og oprejst fra de døde for at indtage deres stillinger som herskere og lærere i dette rige. Jesus var den første, der blev oprejst fra de døde, og gennem hele den nuværende tidsalder har han overvåget kaldelsen og træningen af sine medarbejdere. Han har tjent som deres Forsvarer ved den himmelske nådes trone. Han har været deres Gode Hyrde, deres Rådgiver og Vejleder. Han har været deres Herre og Mester, deres Hoved.

Når arbejdet med at kalde og uddanne hans medarbejdere er afsluttet, og deres opstandelse fra de døde og ophøjelse til den guddommelige natur er fuldbyrdet, vil den "bedre opstandelse" af deres menneskelige repræsentanter, "fyrsterne", finde sted, og sammen, harmonisk og herligt, vil disse to faser af det længe lovede rige begynde at fungere.

Der vil også være en "stor skare" af åndelige "tjenere" i riget. Om disse fortælles det, at de vil være "foran" tronen, ikke "på" tronen, ikke herskere i riget. Selvom Skriften ikke specifikt angiver, hvordan disse vil tjene,

vil det tilsyneladende være som forbindelsesled mellem rigets himmelske og jordiske faser. Denne "store skare" beskrives i Åbenbaringen 7:9,10,13-17.

Hvilket fuldstændigt og perfekt organiseret "rige" eller styre dette vil være! I Mika 4:1-4 beskrives det symbolsk som "bjerget for Herrens hus". Bjerget er et symbol på riget, og huset er Guds herskende familie eller herskende hus. I denne profeti symboliseres de to faser af riget som "Sion", den åndelige, og "Jerusalem", den jordiske. Profetien siger, at i de "sidste dage" vil "Herrens hus' bjerg blive oprettet på bjergtoppene, ... og folk vil strømme til det".

I en lignende profeti, der er nedskrevet i Esajas 2:2,3, står der "Alle nationer vil strømme dertil, og mange folk vil komme og sige: Kom, lad os gå op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han vil lære os sine veje, og vi vil vandre på hans stier; for ud fra Zion (Kristus og hans efterfølgere) vil loven gå ud, og Herrens ord fra Jerusalem (de gamle værdige)."

Mika 4:3 fortsætter: "Han," Herren, den store Konge og Dommer, "vil dømme blandt mange folk og irettesætte stærke nationer langt borte." Hvor tydeligt fremgår det heraf, at Kristi rige vil udøve en stærk kontrol over menneskenes anliggender, ja, til og med "irettesætte" stærke nationer, som i første omgang ikke bøjer knæ for dets retfærdige herredømme. Det er umuligt at forene profetier som denne med den fejlagtige teori om, at Guds rige blot er en retfærdig ånd i enkeltpersoners hjerter.

Som et resultat af at lære Herrens veje under Kristi riges herredømme, og om nødvendigt blive »tiltalt« eller disciplineret i processen, vil nationerne, fortsætter profeten, »smed deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive; nation vil ikke løfte sværd mod nation, og de vil ikke længere lære krig. Men de vil hver især sidde under sin vinstok og sit figentræ, og ingen vil gøre dem bange; for det har Hærskarers Herrens mund talt.» Mika 4:4

Rigets undersåtter

Ud over det faktum, at Kristi rige har både en åndelig og en jordisk fase, har det også både herskere og dem, der bliver hersket over, undersåtterne. Det er vigtigt i studiet af Bibelen at bemærke denne skelnen. Da Jesus lovede sine disciple, at de ville være sammen med ham i hans rige, henviste han til rigets herskende aspekt, at de ville være "konger og præster" i riget sammen med ham. (Åbenbaringen 5:10; Åbenbaringen 20:4,6). Tyven på korset bad Jesus om at huske ham i sit rige, og Jesus svarede: „Sandelig siger jeg dig i dag: Du skal være med mig i paradiset.“ (placeringen af kommaet er forkert i mange oversættelser). (Lukas 23:43). Dette var et løfte til tyven om, at han kunne blive en af rigets undersåtter.

Grunden til, at Jesus her brugte ordet Paradis, er, at hans rige vil genoprette paradisforholdene over hele jorden. Vores første forældre var ulydige mod Guds lov og blev drevet ud af Paradiset, men Guds vilje eller lov vil blive genoprettet af riget, og Paradiset vil blive genoprettet. Hele jorden vil blive som Edens Have og

fyldt med det genoprettede og fuldkomne menneskeslægt. Disse vil være undersåtter i riget. Og hvilke lykkelige undersåtter de vil være!

Profeten Esajas brugte igen et »bjerg« som symbol på riget og skrev, at Herren på dette bjerg ville »opsluge døden i sejr, og Herren Gud vil tørre tårerne bort fra alle ansigter« (Esajas 25:6-9). De, der er døde, vil blive vækket fra døden og få mulighed for at nyde rigets livgivende velsignelser. Dette forsikrer apostlen Paulus os om i sit første brev til menigheden i Korinth, kapitel 15, det vidunderlige kapitel om de dodes opstandelse. Først beskriver han opstandelsen af dem, der skal leve og regere med Kristus, og forklarer, at disse vil blive ophøjet til udødelighed. Han fortsætter: »Da skal det ord, der er skrevet, gå i opfyldelse: Døden er opslugt af sejren. O død, hvor er din brod! O grav, hvor er din sejr?« 1 Korintherbrev 15:54,55

Dette vil indgå i rigets arbejde. Paulus forklarer, at Kristus vil regere, indtil alle fjender er lagt »under hans fødder«, og at »den sidste fjende, der skal tilintetgøres, er døden« (1. Korintherbrev 15:25-26). I dette herlige arbejde i riget vil Jesu tilhængere få del, for dette er det rige, som ifølge vores tekst »skal gives til de helliges folk, den Højstes« (Daniel 7:27). Det er også det rige, der er forudsagt i Åbenbaringen 11:15, hvor vi læser: »Denne verdens riger er blevet vor Herres og hans Kristi riger, og han skal regere i al evighed.»

Mens tusinder af år går med forberedelsen til dette rige, vil det, når tiden endelig kommer til dets oprettelse, fuldbyrde alt, hvad Gud har lovet. Rigets myndighed åbenbares først for verden i en stor

”trængselstid, som der aldrig har været, siden der blev en nation”, der ødelægger ”denne verdens riger” (Daniel 12:1; Mattæus 24:3, 21,22; Åbenbaringen 2:26,27). Men ud over dette vil dets oprettelse, som Åbenbaringen 11:18 afslører, markere tiden for de dødes opstandelse, når denne tidsalders »hellige« ophøjes til at regere med Kristus i tusind år i rigets åndelige fase, og når de gamle profeter vil blive gjort til »fyrster over hele jorden«.

Derefter vil også hele verden blive oplyst, og alle, små som store, vil lære at ære Herren. De, der fortsat bevidst modsætter sig Gud og retfærdigheden, beskrevet i denne profeti som dem, der ”ødelægger jorden”, vil selv blive ”udryddet blandt folket”. Apostlenes Gerninger 3:23

Derefter vil rigets værk være fuldført, og Gud, himlens og jordens Skaber, vil, som Paulus forudsagde, være »alt i alle«. (1 Korinther 15:24-28). Således vil der gennem rigets virkemidler være sket en fuldstændig opfyldelse af enhver kristens bøn: ”Dit rige komme. Din vilje ske på jorden, som i himlen.” (Mattæus 6:10). Ingen bøn, der nogensinde er blevet fremsat, vil have fået et mere fuldstændigt og herligt svar!